

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Σάββατον 6 Φεβρουαρίου 1949 (Π.Ο.Η.)
Έτος β'. Αριθ. 63—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500

Γραφεία: Όδός Χαλκιοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ό Όπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000

Έξωτετικοϋ: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

*«Αὐτός τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ
περὶ ἡμῶν ὀδυνᾷται».*

Ήσαϊας

Μετὰ πρωτοφανοὺς ἐκπλήξεως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ὅτι «τὸ ἀνώτατον Ἑβραϊκὸν Δικαστήριον θὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν Δίκην τοῦ Χριστοῦ(;)». Κατ' ἄρχὴν βεβαίως τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατον. Τοῦτο δὲ διότι ἡ καταδικὴ τοῦ Σωτῆρος ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἔχει συνυφανθῇ μὲ τὴν Ἑθνικὴν Συνείδησιν τῶν Ἑβραίων καὶ ἀποτελεῖ συστατικὸν στοιχεῖον τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἐπομένως ἀνατροπὴ τῆς καταδικαστικῆς τῶν Σωτῆρα ἀποφάσεως θὰ ἐσήμανε διὰ τοὺς Ἑβραίους ἄρνησιν τῆς ἱστορικῆς βάσεως, ἐφ' ἣς ἐστηρίχθη τὸ διὰ μέσου τῶν αἰώνων μῖσος τῶν Ἑβραίων ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ἀναγνώρισιν τοῦ θεανδρικοῦ μεγαλείου τοῦ Σωτῆρος καὶ καταστροφὴν τῆς ἰδεολογικῆς βάσεως τοῦ Σιωνισμοῦ, ἐφ' ὅσον θὰ ἀπεδεικνύετο ἐμέσως ὅτι ὁ καταδικασθεὶς εἰς τὸν Γολγοθᾶ, ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ Μεσσίας, περὶ οὗ ὁ Ἡσαΐας προεφήτευσεν «Αὐτὸς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾷται».

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως δὲν ὑπάρχει λόγος μιᾶς τοιαύτης ἀναθεωρήσεως. Διὰ τοὺς χριστιανοὺς ὁ Κατάδικος τοῦ Γολγοθᾶ, δὲν εἶναι τὸ θῆμα μιᾶς δικαστικῆς πλάνης. Εἶναι ὁ ἐξ ἀγάπης πάσχων Θεός, ὅστις «τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾷται» προκειμένου νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν προτέραν μακαριότητα. Εἶναι Ἐκεῖνος «ὃς τῷ μῶλωπι Αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἴαθημεν». Εἰς τὸ προαιώνιον δὲ σχέδιον τῆς διὰ τοῦ πάθους σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἡ καταδικὴ τοῦ Σωτῆρος ἀποτελεῖ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ὁμοῦς ἐπιφέρει τὸν πλουτισμὸν τῆς χάριτος. «Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία ἐκεῖ ἐπερίσσευσεν ἡ χάρις» γράφει ὁ Μέγας ἑρμηνευτὴς τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος

Παῦλος. Τὸ ἔργον τέλος τῆς ἀναθεωρήσεως, τὸ ἐπετέλεσε ἡ Ἱστορία. Ἡ διδασκαλία τοῦ Καταδίκου τοῦ Γολγοθᾶ κατακλύζει τὸν κόσμον· τὸ ὄνομα τοῦ Καταδίκου τοῦ Γολγοθᾶ, ἀποβαίνει ἀντικείμενον λατρείας χιλιάδων εὐγενικῶν ψυχῶν. Πρὸ τοῦ Καταδίκου τοῦ Γολγοθᾶ συντρίβονται σκῆπτρα ἡγεμονικά, ἐναποτίθενται εὐλαβῶς στέμματα ἀνάκτων καὶ ἀντικαθίστανται ἡ ἀλουργόχρως χλαμῖς, μέτοδαπεινὸν ἔνδυμα χριστιανοῦ φιλοσόφου.

Ὁ κατάδικος τοῦ Γολγοθᾶ «καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς» συνέτριψε καὶ συμπαρέσυρε, κατὰ τὴν πορείαν του διὰ μέσου τῶν αἰώνων, Νέρωνας, Διοκλητιανούς, Φιλοσόφους καὶ ἀνέδειξε ἀντ' αὐτῶν τοὺς ἀγραμμάτους ἁλιεῖς. Ὁλος δὲ αὐτὸς ὁ θρίαμβος οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει εἰ μὴ ὅτι ὁ κατάδικος τοῦ Γολγοθᾶ, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις «τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾷται». Ἡ δὲ Ἱστορία, τὸ ὑπέρτατον τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος δικαστήριον, ἀπέδειξε τὴν ὁμολογίαν τοῦ δειλοῦ Πιλάτου καθ' ἣν εἶπε ὅτι «οὐδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὐρίσκω ἐν αὐτῷ».

Ἡ Ἱστορία τὸν κατέστησε ἡγεμόνα τῶν καρδιῶν μας καὶ ὁ χρόνος τὸν ἐπέβαλλε εἰς τὴν πανανθρωπίνην Συνείδησιν.

Κατὰ συνέπειαν οὐδεμία αἰτία ἀναθεωρήσεως ὑφίσταται. Αἱ εὐθικτοὶ συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, ἅς ἐξυπηρετήσουν ἄλλους ἀδικηθέντας. Ὁ Σακράτης ἀναζητεῖ τοιαύτην δικαίωσιν εἰς τὸ ὕργρον δωμάτιον τῆς φυλακῆς του. Οἱ καταδικασθέντες ναύαρχοι τῆς Ναυμαχίας τῶν Ἀργινουσῶν εὐγνωμώνως θὰ ἐδέχωντο τὴν συνήγορον φωνήν. Εἶναι ἄνθρωποι καὶ ἐξ ἀνθρώπων ζητοῦν δικαίωσιν.

Μία τοιαύτη σκέψις ἀναθεωρήσεως εἶναι αὐτόχροημα βλασφημίας κατὰ τοῦ Σωτῆρος. Δὲν

Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας
(Θεσσ. Α'. κεφ. Ε' 14)

Ἡ καθέδρα ὅλων τῶν συναισθημάτων εἶναι ἡ καρδιά· εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν του καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος εἶχε περικλείσει ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων καὶ ὅσους εὗρισκετο μεταξύ τῶν συνανθρώπων του ἐξεδήλωνε αὐτὰ ὄχι μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις.

Πᾶν ὅ,τι ἐδίδασκε καὶ τὸ ἔκραττε. Πᾶν ὅ,τι ἐδίδασκε τὸ εἶχε εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐκ τῆς καρδίας του προσέφερεν αὐτό.

Καὶ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς γράφων τὴν πρώτην ἐπιστολήν του μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς καὶ τὸ «μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας». Ἐγραφε τοῦτο οὐχὶ ὡς θεωρίαν, ἀλλ' ὡς θησαυρὸν τῆς καρδίας του, ὡς ἀρχὴν τὴν ὁποίαν εἶχε καθιερώσει εἰς τὴν ζωὴν του. Ἦτο μακρόθυμος καὶ δι' αὐτὸ ἦτο καὶ Ἀποστολος. Ἐὰν δὲν ἦτο μακρόθυμος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος τῆς κακίας τῶν διωκτῶν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, Ἐξῆσε τὴν μακροθυμίαν καὶ εἶδε τὰς ἐξ αὐτῆς ὠφελείας καὶ διὰ τοῦτο τὴν συνίστα.

«Μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας». Τὴν ἐπιείκειαν, τὴν ὑπομονὴν, τὴν ἐγκατέστησεν καὶ ἀγαθότητα, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν πρὸς πάντας συνιστᾷ διὰ τῶν λόγων τούτων ὁ Θεὸς Παῦλος. **Συμπάθεια!** λέξεις βαρυσήμαντος καὶ συγανούσα, τὴν ὁποίαν τόσον παραδόξως καταχρώμεθα, ἐκφράζουσα ὅμως ὅλα τὰ αἰσθήματα, ὅσα ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἔχῃ πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἀνδύσκοι μεθὰ δὲ νὰ διαπιστώσωμεν τὰ κίνητρα τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Μία τοιαύτη ἐνέργεια σκοπὸν ἔχει νὰ μειώσῃ τὸ γόητρον τοῦ Σωτήρος, νὰ τὸν καταβιάσῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν κοινῶν θνητῶν· νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν αἴγλην τοῦ θεαυδρικοῦ προσώπου.

Ἀπέναντι ὅμως μιᾶς τοιαύτης ἐνεργείας ὀρθοῦται ἡ Χριστιανικὴ Συνείδησις, τιμητικὸς καὶ ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ Καταδίκου. Ἡ Συνείδησις αὐτὴ καταγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν αὐτὴν, κραυγάζει: Μὴ ἐγγίζετε βεβήλους χεῖρας εἰς εἰς τὸν Κατάδικον τοῦ Γολγοθᾶ· μὴ ἀποβάλλετε τὸν ἀκάνθινον στέφανον ἀπὸ τὴν Ἀχραντον αὐτοῦ κεφαλῇ· μὴ περιβάλλετε τὸ γυμνωθὲν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἁμαρτίαν Ἀχραντον αὐτοῦ Σῶμα· μὴ τὸν καταβιάσσετε ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τοῦ Μαρτυρίου. Μὴ! Διότι δὲν εἶθε ἀξιοί. Ἡμεῖς ὑπὸ τὸ σχῆμα αὐτό Τὸν ἐπιστεύσαμεν. Ἐκεῖνος ὑπὸ τὴν μορφήν αὐτὴν ἐθριάμβευσε. Ὡς Κατάδικος τοῦ Γολγοθᾶ ἡγεμόνευσε καὶ ἡγεμονεῦν ἠγαπήθη καὶ ἀγαπᾶται· ἐθριάμβευσε καὶ θριαμβεύει.

Μὴ ἐνοχλήσθε· δὲν εἶναι ὅθμα Δικαστικῆς πλάνης. Εἶναι ὁ Ἀμνὸς τοῦ προφήτου Ἡσαΐου. «Αὐτός τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται».

Μακρὰν λοιπὸν ἀπὸ τὸν Κατάδικον τοῦ Γολγοθᾶ Βεβήλου!

Θρώπους ἅπαντας, μετέχων τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης των, συντρέχων αὐτοὺς εἰς πᾶν καλὸν καὶ ἀγαθόν. Συμπάθεια λέγοντες τὴν κατὰ Χριστὸν, ἐννοοῦμεν τὴν ἐπεκτεινομένην καὶ μέχρως αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ αἱ ἀποστάσεις, τὰ ἐμπόδια μᾶς ταράττονται καὶ μᾶς ἐξεγείρουσι. Τοὺς ἐχθρούς; Ναί, αὐτοὺς οἵτινες τὸ κακὸν μᾶς ἐπιθυμοῦσι αὐτοὺς ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ συμπαθῶμεν, ἀλλὰ πῶς; Αὐτοὶ εἶναι τετυφλωμένοι ἐκ τῆς κακίας καὶ δὲν προσέχουν εἰς τὴν ἰδικήν μας συμπάθειαν. Ὅχι, δὲν τυφλώνει πάντοτε αὐτοὺς ἡ κακία· καὶ ἂν δὲ ποτὲ τοὺς τυφλώσῃ, τότε κυρίως ὀφείλομεν νὰ ἀνεχόμεθα αὐτοὺς καὶ μετὰ ὑπομονῆς νὰ περιμένωμεν, κατακλίνοντες τὴν γλάντιαν καὶ τὴν ἐπαροὴν ἀντὶ πάσης θυσίας. Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ! Πάσχοντες ὀφείλομεν νὰ ὑπομένωμεν ἐν προσευχῇ καὶ ἐλπίδι, ὡς ὁ Χριστὸς ν' ἀγαπῶμεν, διότι ἡ ἀγάπη εἶναι τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς θυσίας ἡ πηγὴ, εἶναι ἡ δύναμις ἡ τὸ κακὸν νικῶσα. Δι' αὐτῆς ὑπομένωμεν καὶ ἐπεικεῖς, εἰμενεῖς, ἀγαθοποιοὶ καὶ φρόνιμοι, ἀνεκτίχοι καὶ μετριώφρονες, μεστοὶ αὐταπαρνήσεως καὶ αὐ οδυθείας εἰμεθα, μετὰ χαρᾶς δὲ καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα τῶν δοκιμασιῶν ὑφίσταμεθα. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν! Ὑπέμεινε διὰ τῆς ἀγάπης τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων, γνωρίζων με ποίους κόπους καὶ πόσον βραδέως ἡ πρόοδος γίνεταί, διὰ ποίων προσπαθειῶν καὶ δακρύων ἐξαγοράζεται τὸ καλόν. Τοὺς ἁμαρτωλοὺς συνεβούλευσε, τοὺς πεισύντας ἠνώρθωσεν, ἐβοήθησε τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς πάντας ὑπέμεινε καὶ πρὸς πάντας ἐφάνη μακρόθυμος καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς σταυρωτάς του ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἔκαμε τὴν γλυκύτεραν τῶν προσευχῶν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε τὸν φοιτῶτερον πόνον ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν «*Ἄφες αὐτοῖς ὡς γὰρ εἰδᾶσι τὴν αἰουρότην*». Ὡς ἀγαθὸς καὶ ἀκαταπόνητος γεωργός, τὴν ἀλήθειαν μετὰ δακρύων ἐσπείρε, δι' αὐτὴν ἔπαθε, δι' αὐτὴν ἀπέθανεν, ἀλλὰ καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐσπείρεν, ἠθελε σῶσῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ πάντα ταῦτα ἔκραξε πάντοτε μακροθυμῶν.

Τὸν Κύριον ἡμῶν ἅς ἀκολουθῶμεν, ἐπεικεῖς, ὑπομονητικοί, δίκαιοι, φιλάγαθοι καὶ συμπαθεῖς πρὸς πάντας ἅς εἰμεθα. Ἡ ὠραία φωνὴ τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἔθνων, ἅς ἤχῃ εἰς τὰ ὅτα ἡμῶν πάντοτε καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἀντιθέσεων καὶ ὅταν μάλιστα ἡ μανία τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καθ' ἡμῶν ἐξεγείρεται· *Ἀδελφοὶ μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας*».

† Ὁ Διανέας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ὅτι περιττὴ καὶ ἐπιβλαβὴς εἶνε πᾶσα διόρθωσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ὁ Μ. Γεδεὼν (ἐνθ. ἀν.) προσάγει καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ γνωστοῦ ἐρμηνευτοῦ τῶν ἱερῶν κανόνων Ματθαίου Βλαστάρεως, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1331 ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Μεθ' ὅλα ταῦτα ἀπρεπον να μεταβελωμεν τῶν ἁγίων Πατέρων τὸν κανόνα καὶ οὕτε δυνατόν να συνθέσωμεν ἄλλον νὰ δεικνύῃ τόσον καθαρῶς τοὺς περὶ τὸ Πάσχα ρηθέντας ἄνω διορισμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ μεταθέσωμεν τὸν κανόνα, καθὰ λέγουσιν οἱ τινες, ὑποβιβάσαντες αὐτὸν κατὰ δύο ἡμέρας, ἀρ-χόμενοι δηλ. ἀπὸ τοῦ 1331, ἀδύνατον θ' ἀποβῇ νὰ μετατίσωμεν τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ χριστιανούς, ὥστε νὰ μάθωσι νέον κανόνα καὶ νέον ἡμερολόγιον (περὶ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας πρόκειται) ὕστερον ἀπὸ ἔτη τριακόςια τέσσαρα (δηλ. τῷ 1635) πάλιν, καὶ πάλιν μετὰ ἄλλα τόσα (1939), καὶ μετὰ τόσα πάλιν, τὸ αὐτὸ θὰ παρατηρητῇ σφάλμα, καὶ θὰ γίνηται ἀνάγκη νὰ μεταβάλλωμεν τὸν κανόνα πολλάκις ὥστε καλλιτέρον να μη κινετομησωμεν, διότι ἡ τοιαύτη καινοτομία ὄχι μόνον εἰς τὸ αὐτὸ θὰ παραπέσῃ σφάλμα, ἀλλὰ καὶ διαιρέσῃ οὐ μετρίως γενήσεται πρόξενος» (παραφρ. ἐκ τοῦ Ράλλη καὶ Ποτλῆ. Συναγμ. ἱερῶν κανόνων τόμ. ΣΤ'. σελ. 824).

Ὁ Μ. Γεδεὼν διὰ τοῦ «προλόγου» αὐτοῦ ὑπομνήσκει ἡμῖν καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ἐν τῷ βιογραφικῷ περὶ Ἱερεμίου σχεδιάσματι τοῦ Κ. Σάθα (σελ. 55) ἀναφερόμενον, καθ' ὃ ὁ Πάπας ἐπέδιωσε τὴν παρ' ἡμῖν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ὑποτάξῃ ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἰδοὺ ὁμολογουμένως τι ἔγραψε κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1583 ὁ ἐν Ἐνετίᾳ πρεσβευτὴς τοῦ Ἑρρίκου Γ'. Maisse. «Ἀκούω, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης, (ὁ Πάπας) ἔγραψε περὶ τούτου εἰς τὸν κ. de Germiny (πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας ἐν Κ) πόλει: Ὁ Ἀγιώτατος ἡμῶν Πατὴρ προτίθεται καὶ ἐπιθυμεῖ διὰ τοῦ μέσου τούτου τοῦ εἰρημένου Πατριάρχου (Ἱερεμίου) νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ὑποταγὴν (τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας) εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν διὰ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ ταύτης, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη» (Négociations de Levant IV. σελ. 176). Ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως ὡς ἄνω σχεδιάσματι τοῦ Κ. Σάθα ἀναγινώσκουμεν ἐπὶ πλέον, ὅτι ὅσῳ ἀφ' ἑνὸς ὁ Πάπας καὶ οἱ περὶ αὐτόν, διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἤλπισον νὰ ὑποτάξωσι ταύτην ὑφ' ἑαυτούς, τοσούτῳ ἔξ ἄλλου ἐπίστευον, ὅτι διὰ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου «δύναται νὰ ἐπέλθῃ μεγαλύτερος ὁ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν χωρισμός», ὅπερ καὶ συνέβη δυστυχῶς.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, προκειμένου περὶ ἡμερολογίου, οἱ ἡμέτεροι φρονοῦσιν ὡσαύτως, ὅτι οὐδεμίαν μὲν ἀνάγκη ὑφίσταται καινοτομίας περὶ τὸ ἡμερολόγιον, οἷανδήποτε δὲ πρὸς καινοτομίαν ἀποκλίσιν ἀποκρούουσι μετὰ βδελυγμίας ὡς ἀσέβειαν

Ἡ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον θεματοφύλαξ καὶ παλλάδιον Θεῶν ἀληθειῶν, εἶναι συγχρόνως καὶ συγκεκριμένον σύστημα ζωῆς. Τοῦ συστήματος αὐτοῦ βάσις καὶ οὐσία εἶναι ἡ ἀγάπη. Αὐτὴν ὀφείλει νὰ ἐκδηλώσῃ παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὀφείλει νὰ περισώσῃ τὴν τιμὴν τῆς ἀπορραφανισθείσης κόρης. Ὀφείλει νὰ βοηθήσῃ διὰ τὴν διατροφήν τῶν τέκνων τῆς, τὴν χήραν μητέρα. Ὀφείλει νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν ἀσθενή, νὰ συναγάγῃ τὸν ξένον, ὀφείλει νὰ προστατεύσῃ τὰ τέκνα τῆς. Τέκνον τῆς προσφιλεῖς εἶναι, καὶ ὁ προσπίζων τὰ ὑπέρτατα ἰδανικά, εἰς τὰς χινοσκεπτεῖς τῆς πατρὶδος μας ἐσχατιάς. ἔχει καθήκον ὡς ἐκ τούτου νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ὑγίαν τοῦ, ἔχει καθήκον νὰ ἀναλάβῃ τὸν πνευματικόν του ἐφοδιασμόν, ἔχει καθήκον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν μητρικὴν στοργήν, εἰς τὸν ἐγκαταλείποντα τὴν μητρικὴν ἀγάλην στρατιώτην.

Τὸ καθήκον αὐτὸ συναισθάνεται βαθύτατα καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία. Λυπεῖται βέβαια διότι δὲν ἔχει πόρους νὰ ικανοποιήσῃ ὅλων τὰς ἀνάγκας. Ἐπικαλεσθεῖσα τὴν συνδρομὴν τοῦ ποιμνίου τῆς, ποιμνίου πτωχοῦ, ποιμνίου ὁμῶς πιστοῦ, συνέλεξε ἀρκετὸν ποσὸν βοηθείας. Ὀφείλει νὰ ἐξάγῃ τὴν συμβολὴν ὁρισμένων ἐπαρχιῶν καὶ δι' αὐτῆς Δράμας, Θηβῶν, Κομοτινῆς αἵτινες καὶ ἀμέσως ἐσπευσαν εἰς τὸ προσκλητήριον καὶ πλουσίως ἐνίσχυσαν τὴν προσπάθειαν.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ, ἐργασία βέβαια περιορισμένη εἰς ἔκτασιν, ἐργασία ὁμῶς πλουσία εἰς καρπὸς καὶ θαυμαστὴ καθ' ἑαυτήν, ἔσχε βαθύτατην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας. Προκειμένου δὲ καὶ ὁ ἀναγνώστης νὰ σχηματίσῃ μία εἰκόνα τῆς ἐργασίας αὐτῆς, παραθέτομεν ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἀπέστειλαν στρατιῶται, λαβόντες δέματα. Οὕτω ὁ στρατιώτης Κρέστας Γεωργιος, 569 Τ. Π. Λόχος Διοικήσεως Σ. Τ. Γ. 916γ, μεταξὺ ἄλλων γράφει τὰ ἑξῆς «.....καὶ σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ δῶροσας. Τὸ δῶρον αὐτὸ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα καὶ μοῦ κίνησε τὴν περιέργειαν νὰ μάθω ποῖος τὸ στέλνει. Διότι μὰ θεὸν ὅτι εἰ μαι ὀρφανὸς καὶ ἀπὸ κανένα δὲν περικείμενα νὰ πάρω δέματα. Ἀλλὰ δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχουν Ἐλληγινες χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ξεχνοῦν τὰ παιδιὰ τῆς πατρὶδος ἐδῶ πᾶν ὡς τὰ χινοσκεπῆ βουνά...» Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις, διαφαίνεται τὸ μέγεθος τῆς ἐπιδράσεως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν, ὅταν βλέπουν τὴν Ἐκκλησίαν τὸν μεριμνῶσαν δι' αὐτούς. Ἀνάλογον εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστολῶν, ποὺ κατέχομεν. Ὅσαι αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἀποτελοῦν δι' ἡμᾶς τίτλους τιμῆς, ἐπιβράβειον τῆς ἐργασίας μας καὶ τεκμήρια τῆς ἐνδεδειγμένης στάσεώς μας ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου.

Λυπούμεθα διότι ὁ χώρος εἶναι μικρὸς καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται τὴν παράθεσιν καὶ ἄλλων ἐπιστολῶν. Καὶ ἔξ αὐτῶν ὁμῶς σχηματίζει τις ἀντικειμενικὴν καὶ ζωηρὰν εἰκόνα.

πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, ἐνέχουσιν ἐν ἑαυτῇ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ στοιχεῖα διχοστασίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.
(Ἀκολουθεῖ)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Καὶ ἔὰν ἀκόμη ἡ παράδοσις δὲν διέσωζε εἰς ἡμᾶς τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦτο ζωγράφος, θὰ τὸ φανταζώμεθα ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ τὴν γραφικότητα πού κυριαρχοῦν εἰς τὴν ἔκφρασίν του. Ἐκάστη σελὶς τοῦ Εὐαγγελίου του εἶναι καὶ ἔν ἄνθος, ἀναλίδον τερπνόν καὶ οὐράνιον τὸ ἄρωμα εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἐνα τοιοῦτον ἄνθος, ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου. Πολὺ ὀρθῶς ἐλέγηθαι περὶ αὐτῆς, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Ἐπίσης δὲ ὅτι ἔὰν ἐχάνατο ὅλον τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ διεσώζετο μόνον αὐτὴ ἡ παραβολή, θὰ ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν Θεότητα τοῦ Σωτῆρος.

Νέος ὄνειροπόλος ὁ ἄσωτος, δὲν ἠδυναστέται εἰς τὸ πατρικὸν του περιβάλλον. Τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς του τὸν ἐνοχλεῖ. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναπτύξῃ δρᾶσιν. Θεωρεῖ στενὰ τὰ ὅρια τοῦ σπιτικοῦ Βασιλείου.

—Πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβεβλημένον μέρος τῆς οὐσίας μου». Ζητεῖ αὐτὸ πού δὲν εἰργάσθη νὰ τὸ δημιουργήσῃ. Ζητεῖ αὐτὸ πού παρείχε ὅχι ὁ ζυγὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλὰ ἡ πατρικὴ ἀγάπη. Ζητεῖ δῶρον.

Καὶ ὁ πατὴρ δὲν δυσανασχετεῖ· δὲν ἀρνεῖται· δὲν ἀναβάλλει. Τὸν ἐφοδιάζει μὲ ὅλα τὰ προσόντα. Τοῦ παραδίδει ὅλα τὰ ἐφόδια. Τοῦ δωρίζει εὐκόλως τὰ ζητηθέντα. Διατί ἄραγε; Διότι εἰς τὸ μέτωπον τοῦ υἱοῦ του, διαβλέπει ἐγκεχαραγμένην τὴν λέξιν «Ελευθερία». Λέξεις θεία. Πραγματικότης κατελθοῦσα ἐξ Οὐρανοῦ.

...Ἡμέρα σημαντικὴ διὰ τὸν ἄσωτον. «Συναγαγὼν ἅπαντα ἀπέρχεται». Ἀπέχεται εἰς χώραν μακράν. Δὲν βλέπει οὔτε αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς του. Ἡ καρδιά του δὲν μαλάσσεται. Πανηγυρίζει, νομίζων ὅτι πραγματοποιεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Νέοι κόσμοι, νέοι ὁρίζοντες διανογόνται εἰς τὸν ἄσωτον. Οὐδεὶς περιορισμὸς εἰς τὴν δρᾶσιν του· οὐδεμία ἀπολογία διὰ τὰς πράξεις του.

Ἡ ἐπιθυμία του καθίσταται σκοπός· ἡ δὲ πραγματοποίησις τῆς ἀνά, τῆς εἰς ἡθικὴν ἀρχῆς.

...Πέρασαν χρόνια. Τὸ σπῆτι τοῦ ἀσώτου ἡ ζωὴ κυλᾷ ἡρέμως καὶ ἡσυχῶς. Ἡ εὐτυχία θωπεύει τὰ πρόσωπα ὅλων· ἡ δὲ ἀγάπη ζωογονεῖ τοὺς πάντας. Μόνον ἡ στοργικὴ καρδιά τοῦ πατρὸς τοῦ ἀσώτου αἰσθάνεται λύπην καὶ μελαγχολίαν. Τὶ νὰ γίνεται ἄραγε ὁ ἀποστάτης; Ἐξ ἀγάπης διαισθάνεται τὴν δυστυχίαν του καὶ ἐκ πατρικοῦ ενδιαφέροντος ἀγωνιᾷ. Βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του αὐτὰς καὶ ἐνατενίζων διὰ τοῦ βλέμματός του εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρίζοντος, μίαν ἡμέραν διακρίνει ἐρχόμενον ἕνα κοινωνικὸν ναυάγιον. Μετὰ κόπου στήριζεται ἐπὶ τῆς βακτηρίας του· μὲ ράκη περιβάλλει τὸ πληγωμένον σῶμα του· μετὰ βίας σύρει τὰ βήματά του· τὸ πρόσωπόν του ὠχρόν, ἀποφεύγει νὰ ἐνατενίσῃ

τὸν οὐρανόν. Αἴφνης ἡ καρδιά τοῦ πατρὸς σκιρτᾷ· διατί ἄραγε; Ἡ μνήμη του ἐπαναφέρει ἕναν νέον εὐδυτηνῆ, ὑγιᾶ, εὐγενέστατον. Ἐναν νέον τοῦ ὁποίου τὸ βῆμα ὁμοίαζε μᾶλλον μὲ πτησιν μεγαλοπρεποῦς αἵτου. Ἡ Μνήμη, ὀχληρὰ ἐπισκέπτρια τῆς καρδίας του, τοῦ υπενθυμίζει ἀκόμη μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ ἴδιον σημείον ὅπου ἤρχισεν ἐμφανιζόμενον τὸ κοινωνικὸν ναυάγιον, ἔπλευσε νὰ φαίνεται ὁ ἀποστάτης υἱός. Πικραὶ ἀναμνήσεις! Περιεργὸς σύμπτωσις! Αἱ μὲν πρῶται φέρουν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς· ἡ δὲ δευτέρα κινεῖ τὰ πατρικὰ βήματα πρὸς τὸ ναυάγιον.

...Στιγμὴ τραγικὴ. Τὸ κοινωνικὸν ναυάγιον κίπτεται πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς. Ἡ δὲ ἐσβεσμένη φωνὴ μόλις ἀκούγεται. «Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου». Ὡστε λοιπὸν εἰς αὐτὸ τὸ ναυάγιον ἐνεταφιάσθη ἡ νεανικὴ μεγαλοπρέπεια! Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀποστάτου! Αὐτὰ ἀποκομίζει ἀντὶ τῶν ὧσων ἔλαβεν; Ἐλαβεν πλοῦτον καὶ φέρει πτωχείαν. Ἐλαβεν ὑγίαν καὶ φέρει ἀσθένειαν. Ἐλαβε χαρίσματα καὶ ἐπιστρέφει ράκη. Φέρει ὁμως μεταξὺ τῶν ἐρειπίων καὶ τὴν «μετάνοιαν». Ἐλευθέρως ἀπέστη καὶ ἐλευθέρως ἐπιστρέφει. Καὶ ὁ στοργικὸς πατὴρ ὅστις δὲν ἠμπόδισε τὴν ἐλευθέραν ἀποστασίαν τοῦ υἱοῦ εὐχαρίστως ἀποδέχεται τὴν ἐλευθέρως ἐκδηλωθεῖσαν μετάνοιαν. Δὲν ψεῖδεται τοῦ ἀπωλεσθέντος πλοῦτου· δὲν θρηνεῖ διὰ τὰ διασκορπισθέντα ἀγαθὰ· δι' ἕν μόνον πανηγυρίζει· διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσώτου. «Θύσατε τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὸς καὶ εὐρέθη».

...Φίλε ἀναγνώστα. Μακρὰν τοῦ φωτὸς τῆς πίστεως ἐπικρατεῖ σκότος καὶ δυστυχία. Ἐρώτησε τὸν ἐπιστρέψαντα ἄσωτον. Ἀρπαγες, κλέπται, διαφθορεῖς, οἱ πολῖται τῆς χώρας αὐτῆς, εἶπε ἕν βλέμμα ἐπὶ τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἀποστατήσαντα! Μέλος ὅμως τῆς κοινωνίας αὐτῆς εἶσαι καὶ σύ. Λάβε λοιπὸν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Θὰ συναντήσῃς ἀνοικτὰς ἀγκάλας ἀναμένοντος πατρὸς. Θὰ συναντήσῃς εὐφραϊνομένους ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ σου. Θὰ ἀνταλλάξῃς τὰ ράκη σου μὲ τὰ χρυσοποικίλα ἐνδύματα. Θὰ ἀντικαταστήσῃς τὴν λύπην μὲ τὴν χαρὰν, τὴν ταραχὴν μὲ τὴν ἡρεμίαν. τὴν δυστυχίαν μὲ τὴν εὐτυχίαν. Θὰ ἀπολαύσῃς «συμφωνίας καὶ ὁργάνων», Θὰ ἐπανεύρῃς τὸν ἑαυτὸν σου. Μὴ ἀναβάλλεις λοιπόν. Λάβε συντόμως τὴν ἀπόφασιν τῆς ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ καὶ θὰ ἀπολαύσῃς ἀμέσως τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς.

Κοινωνικά Ζητήματα

Ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ

Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς σιγῆς αὐτῆς ἐθίγη τὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας· εὐχαρίστως ὅμως τὸ ἐπαναφέρομεν καὶ διότι εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρον, ἀλλὰ καὶ διότι θίγεται ἀπὸ διδόντων ἐπιστήμονα κατὰ τρόπον σαφῆ. Συγχρόνως δι' ἐκφράζομεν καὶ τὰς εὐχαριστίας μας, διότι τὸσον προθύμον ἀπήχησεν εἰς ἡ ἐν μέρους μας αἰτίαις συνεργασίας

Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι μόνον ἀτομικὴ ἀνάγκη διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν χρειῶν τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἔχει ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀξίαν.

Διὰ τῆς ἐργασίας ἐπὶ κοινωνοῦν περισσότερον οἱ ἄνθρωποι ἀναπτύσσοντες στενωτέρας τὰς σχέσεις καὶ καλλιεργοῦντες τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Διὰ ταύτης προάγονται αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ τέχναι, δι' ὧν ἐρευνῶνται καὶ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου κρυπτὰ δυνάμεις τῆς φύσεως, διὰ τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν εἰς ἔργα ὑψηλῆς ὠφελείας.

Διὰ τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀφθονίας τῶν ἐφευρέσεων, ἰδρῦθησαν ἐργαστασία με πολυπλόκους μηχανάς δι' ὧν ἀντεκατεστάθη ἡ μυικὴ δύναμις τοῦ ἐργαζομένου, προσφέροντος ἥδη ἐργασίαν με τὰς διανοητικὰς του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυνάμεις, καὶ με ἀπόδοσιν τεραστίαν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀγαθὴν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας.

Ἡ ἐργασία γίνεται ἀφορμὴ ἐξ' ἄλλου νὰ ἐκδηλωθῶν καὶ νὰ προαχθῶν αἱ φύσει ὑπάρχουσαι εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἐδικαὶ ἱκανότητες, αἵτινες θεθελοῦναι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ μὴ χρησιμοποιοῦμεναι, μειώνουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὄντος μεγαλουργικῆς καὶ προδευτικῆς ὑπάρξεως.

Καὶ ἡ θρησκεία μας προτρέπει τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνύψωσε μάλιστα ταύτην εἰς ἐπίπεδον ἠθικοῦ καθήκοντος, ὥστε νὰ ὑποχρεοῦται καὶ νὰ ἀγεται τις ἐκ συνειδήσεως πρὸς ταύτην, διὰ τὴν συντήρησιν του καὶ ἐξυπηρέτησιν τοῦ συνόλου.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς διατήρησιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὑγείας ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐργάζεται, διότι διὰ τῆς ἐργασίας τὸ σῶμα ἀσκεῖται καὶ αἱ λειτουργίαι καὶ ἀποχετεύσεις τοῦ ὀργανισμοῦ τότε ἀκριβῶς ἐνεργοῦνται φυσιολογικῶς.

Κάθε ἐργασία διὰ τὴν καλυτέραν ἀποδοσὶν τῆς ἀπαιτεῖ κατάλληλον χρησιμοποίησιν τῶν ἱκανότητων τοῦ ἐργαζομένου, ἁρμονίαν τοῦ χαρακτῆρος του πρὸς τὸ ἐπάγγελμα, πλήρη ὑγίαν τοῦτου, καὶ ὑγιεινὴν τοῦ περιβάλλοντος τῆς ἐργασίας.

Πράγματι ὁ οὕτω καθοδηγούμενος ὄχι μόνον ἐπιτυγχάνει τῆς ὀλικῆς καὶ ἠθικῆς βελτιώσεως τῆς ἐπαγγελματικῆς του ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτεία ὠφελεῖται σημαντικὰ ἐκ τῆς καλῆς ταύτης ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως τῶν πολιτῶν τῆς. Ἀντιθέτως δὲ ὁ μὴ προσανατολιζόμενος οὕτω ἐπαγγελματικῶς δοκιμάζει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις, λόγω τῆς σειρᾶς τῶν ἀποτυχιῶν, ἃς ὀφίσταται ἐν τῇ ἐργασίᾳ, καὶ τῶν στέρψεων ὡς ἐκ τούτῃ τῶν μέσων τῆς συντήρησός του, πράγματα ἅτινα πλήσσουν καιρίως τὸ ἠθικόν του καὶ τὴν φιλοτιμίαν του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διακρίνῃ τὰ πραγματικὰ αἷτια τῆς ἀθλιότητός του ταύτης, καταφέρεται κατὰ τὸ ἐργυρότου, καὶ τοῦ Κράτους καὶ τῶν συστημάτων τῆς Διοικήσεως αὐτοῦ, καὶ οὕτω καθίσταται κοινωνικῶς ἐπικίνδυνος.

Εἰς τὴν γνωστὴν τὸ πρόβλημα, ὅπου τίθεται ἐνώπιον τῶν γονεῶν, ὅταν οὗτοι πρόκειται ν' ἀποφασίσουν διὰ τὸ μελλόν τῶν παιδιῶν των, μὴ γνωρίζοντες ποῖαν ἐπαγγελματικὴν κατεύθυνσιν νὰ δώσουν εἰς αὐτά. Καὶ οἱ υποψήφιοι οὗτοι πρὸς ἐργασίαν κατευθύνονται ἄλλοτε μὲν ἀγόμενοι ἀπὸ ἀρέσκειαν πὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἐνῶ ἡ ἀρέσκεια αὕτη οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἐπιτυχὴ καὶ εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν,

ἄλλοτε ἀκολουθοῦν τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα, ὅπερ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι σταθερὸν διὰ τὴν συντελέσει εἰς τὴν ἐπάρκειαν καὶ πρόδον τοῦ κατευθυνόμενου, καὶ ἄλλοτε ἄγονται ἀπὸ τὸ κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ ἀπὸ τὴν δόξαν μίᾳς θέσεως, ἢ ἐπιβιδόνται εἰς ὑπαλλήλικὸν ἐπάγγελμα ἀποβλέποντες εἰς οὐνταξιν τὴν γηραιῶν, καὶ οὐδόλως ἀνησυχοῦν διὰ τὴν ἑλλειψιν τῶν ἀναγκαίων ἱκανοτήτων διὰ τὸ ἐκλεχθῆσαν ἐπάγγελμα.

Τὸν ἐπαγγελματικὸν ὅμως τοῦτον προσανατολισμὸν μᾶς διδάσκει ἡ ψυχοτεχνικὴ λεγομένη ἐπιστήμη, ἥτις διὰ τῶν μεθόδων αὐτῆς ἀνακαλύπτει τὰς πρὸς τὴν ἐργασίαν ἱκανότητας ἐνός ατόμου. Διὰ τοῦ προσανατολισμοῦ τούτου ὁ ἐργαζόμενος ἀποκτᾷ τὸ ἐπάγγελμα ἐκεῖνο, δι' ὃ ἔχει τὰς ἀπαιτούμενας ἱκανότητας, πρὸς ἀπόδοσιν ποιοτικὴν καὶ ποσοτικὴν, πρᾶγμα ὅπερ ἐνδιαφέρει ἐργοδότην καὶ ἐργολήπτην καὶ γενικώτερον τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συνόλου. Καὶ μπορεῖ μὲν νὰ ἔχη ὁ ἐργαζόμενος ἱκανότητας καὶ δι' ἄλλα ἐπαγγέλματα, πλὴν διὰ τῆς ψυχοτεχνικῆς καθορίζεται τὸ ἐπάγγελμα ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐπιτυγχάνει πλήρως.

Ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς ἦτο ἀγνωστός μέχρι τοῦ 1900. Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἐγένοντο αἱ πρῶται μελέται, ἰδίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν τότε Γερμανίαν. Ἀπὸ τοῦ 1915 ἤρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ψυχοτεχνικὴ διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀεροπόρων καὶ ἀργότερον τῶν ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων. Σὺν τῷ χρόνῳ ἰδρῦθησαν καὶ ἐργαστήρια τῆς ψυχοτεχνικῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ 1930 ἡ ψυχοτεχνικὴ ἔλαβεν περισσότεραν ἑκτασίαν διὰ τῆς ἰδρύσεως πολλῶν ἱδρυμάτων μετὰ μηχανημάτων εἰς πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

Ἰατρ' ἡμῖν ἡ πρώτη προσπάθεια εἰσαγωγῆς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ ἐγένετο κατὰ τὸ 1914, ἀλλὰ λόγω τοῦ ἐπακολουθήσαντος τότε πολέμου τῆς χώρας ἐκατελείφθη κάθε τοιαύτη σκέψις. Βραδύτερον κατὰ τὸ 1939 διὰ νόμου ὑπὸ τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τῶν Σχολείων ἰδρῦθη τμήμα ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως ἐν Ἀθήναις, ὅπερ ὅμως λόγω τῆς ἐλλείψεως πόρων διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν αὐτοῦ, δὲν ἐλειτούργησεν εἰσέτι.

Ἡ ἔρευνα διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ἱκανοτήτων διὰ τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν τῶν νέων, ἐνεργεῖται εἰς τὰ σχολεῖα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μαθητικῆς τῶν ζωῆς. Ὑποβάλλονται δηλαδὴ οὗτοι ὑπὸ τοῦ ψυχοτεχνικοῦ ἐπιστήμονος ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ ἱατροῦ τοῦ σχολεῖν, εἰς διαφόρους ἐξετάσεις (τέστ), δι' ὧν μετρῶνται αἱ ἀτομικαὶ ἱκανότητες τούτων, ἥτοι ἡ εὐφυΐα, μνήμη, προσοχή, ἐπιδεξιότης, φαντασία, παρατηρητικότης, ἀντοχή κ.λ.π. Ἐπίσης δι' εἰδικῶν ὀργάνων μετροῦνται καὶ αἱ αἰσθητικοκινητικαὶ ἱκανότητες.

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς παρέχει πληροφορίας περὶ τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος, τοῦ ἤθους καὶ χαρακτῆρος τοῦ μαθητοῦ. Ἐάν εἶναι προσεκτικὸς καὶ ἔχει ἀντίληψιν, ἐάν ἐνθυμεῖται καὶ γενικῶς πᾶς ἐργάζεται καὶ πῶς συμπεριφέρεται.

Ὁ δὲ ἱατρὸς ἀποφαινεται κατόπιν λεπτομεροῦς ἐξετάσεως περὶ τῆς σωματικῆς ἀνεπαρκείας ἢ μὴ, τῶν φυσιολογικῶν ἐλλείψεων τοῦ ἐξεταζομένου, καὶ περὶ τῆς τυχόν προδιαθέσεως, ἣν ἔχει οὗτος δι' ὀρισμένας ἀσθενείας.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ κατευθυνόμενος, ἐνῶ ἔχει τὰς ἀπαιτούμενας ἱκανότητας διὰ τὸ ἐπάγγελμα κατόπιν τῆς προεξηθείσης ψυχομετρήσεως, δὲν ἀνταποκρίνεται ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ὑγιεινῆς του καταστάσεως πρὸς τοῦτο ἢ δὲν προσαρμόζεται ὁ χαρακτήρ του, ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴν του ταύτην κατεύθυνσιν καὶ προσανατολίζεται εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα

(¹ Δουλοῦσθε)

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν χάνει καιρὸν· τρέχει δ' ἀμέσῳ τοῦ δάσους χω-
ρίς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν καὶ φθάνει εἰς τὸ μέρος
δου ἠκούοντο αἱ φωναί.

Ἐν ᾧ ὑπέθετε ὅτι θὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πλέ-
οντα εἰς τὸ αἷμα, βλέπει αὐτὸν παλαίοντα μεθ' ὕψη-
λοῦ τινος ἀνδρός, προσπαθοῦντος νὰ τῷ ἐμπήξῃ ἐγ-
χειρίδιον εἰς τὸ στήθος.

Ἐπιπτεῖ τότε κα' αὐτοῦ ληστοῦ καὶ ἀγωνίζεται
νὰ τοῦ σφίξῃ τὰς χεῖρας, διὰ νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ κάμῃ
χρῆσιν τοῦ ὅπλου τοῦ καὶ τὸν ὠθεῖ διὰ τοῦ ποδός δι-
πῶς τὸν ἀνατρέψῃ. Ἀλλ' ὁ δολοφόνος ἦτο ἐκτάκτου
δυνάμεως· ὅχι μόνον ἀνθίστατο εἰς τὰς δυνάμεις τῶν
δύο ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν ἀλλὰ καὶ κατόρθωσε μὲ
λίσιτα ἅ' ἐλευθερώσῃ τὴν μίαν τοῦ χεῖραν διὰ τῆς
ὁποίας λαβὼν μίαν σφυρίχτραν τὴν ὁποίαν ἔφερε πάν-
τοτε μαζί του, ἐσφόριξε ἰσχυρῶς εἰδοποιῶν τοὺς συμ-
μορίτας του, κεκρυμμένους ἐκεῖ ποῦ πλησίον εἰς ἓν
σπήλαιον.

Παρευθὺς ἔξ ἀνθρώποι τρομερᾶς ὄψεως τρέχου-
σιν ὠπλισμένοι μὲ ὅπλα καὶ ράβδους, ἐλευθεροῦσι
τὸν ἀρχηγὸν τῶν, καὶ προσβάλλουσι λυσσῶδῶς τοὺς
δυστυχεῖς νέους, οἵτινες πίπτουσιν ὑπὸ τὰ κτυπήμα-
τά των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μία νύξ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ

Ἡ ἡμέρα ἤρχιζεν νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ὁ
Λουδοβίκος συνήλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας. Ἔιχε κυ-
πηθῇ ἐπὶ τοῦ «ροτάφ υ καὶ ἐκ τοῦ τραύματος ζαλι-
σθεὶς ἔμεινεν ὡς νεκρὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἡ πρώτη σκέ-
ψις τοῦ ὅταν ἐπανήλθεν ἐντελῶς εἰς τὰς αἰσθήσεις
τοῦ ἦτο νὰ παρατηρήσῃ περίξ του διὰ νὰ ἴδῃ τί ἀπέ-
γεινεν ὁ ἀδελφός του.

Ἀλλοίμονον! ὁ δυστυχὴς Παῦλος εὗρισκετο εἰς

ἀθλιεσιτάτην κατάστασιν. Τὸ αἷμα τοῦ ἔρρεεν ἐκ τινος
πληγῆς τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε προξενήσει τὸ ἐγχειρίδιον
τοῦ ληστοῦ.

Ὁ Λουδοβίκος, δὲν τὸν εἶδεν ἐξηπλωμένον χα-
μαί, ἐντελῶς ἀκίνητον, τὸν ἐνόμισε νεκρὸν. Ρίπτεται
ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἀσπάζεται, τὸν κινεῖ, τὸν φωνάζει με-
γαλοφώνως, κύπτει ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ διὰ νὰ ἴδῃ
ἂν ἀναπνέῃ, ἐπιθέτει τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους
διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν πάλλῃ ἡ καρδιά του καὶ ἀναφω-
νεῖ μετὰ δακρύων: «ὦ, Θεέ μου, ἀπόδος μοι τὸν ἀ-
δελφόν μου!»

Ἐπὶ τέλους ὁ Παῦλος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ
ἐξέβραλεν ἀσθενῆ γογγυσμὸν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐσκίρτησε καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ.
Ἐζήτησε νὰ ἴδῃ πόθεν ἔτρεχε τὸ αἷμα τὸ κοτ' πλημ-
μυροῦν τὸν ἀδελφόν τοῦ καὶ καταβρέχον τὴν γῆν, καὶ
ἡ φρίκη τοῦ ὑπῆρξε τρομερὰ ὅταν εἶδε τὴν χαίνουσαν
πληγὴν, τὴν ὅπου ἂν ἡ λεπίς τοῦ ἐγχειριδίου εἶχε κά-
μει πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα
ἔρρεεν ἀκόμη.

Δὲν ἔχασε τὸν καιρὸν τοῦ εἰς θρήνους. Φρονῶν
ὅτι πρό παντός ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα διὰ
νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, ἔσχισε τὸ μαν-
δύλιόν του, ἔκαμε ταχέως ἐξ αὐτοῦ ξαντὸν καὶ διὰ
τοῦ λαιμοδέτου τοῦ καὶ τοῦ μανδυλίου τοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ ἔκαμεν ἐπίδεσμον διὰ τοῦ σποῦ περιέδεσεν τὴν
πληγὴν καὶ ἔπειτα ἐκοῦμβωσεν τὸ φόρεμα τοῦ Παύλου.
Τοῦτο ἐπέτυχε· τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ ῥέῃ, ἡ θερμότης
ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἄκρα καὶ τὸ πρόσωπον ἔλαβεν τὸ
χρῶμα τοῦ. Ὁ πληγωμένος ἠδυνήθη νὰ ἐμιλήσῃ καὶ
ἠρώτησε: «Ποῦ εὗρίσκομαι;»

—Εἶσαι πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ σου, εἶπεν ὁ Λου-
δοβίκος ἀσπάζόμενος αὐτόν. Θάρρος! δὲν εἶναι τί-
ποτε· ὁ καλὸς Θεὸς θὰ σὲ ἰατρεύσῃ.

Ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν μεγάλῃν ἀδυναμίαν ἔκλεισε
πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη. Πῶς νὰ κα-
θησυχάσῃ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ διὰ τὸν ἀδελφόν τοῦ
εἰς αὐτὴν τὴν φρικτὴν κατάστασιν; Τί νὰ κάμῃ μὲ ἔ-
να ἀσθενῆ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος καὶ εἰς ὥραν περασμένην;
(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ Εἰς τὰς ἐπαρχίας

Ἡ κατέδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν Βόλον

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΜΕΘΟΔΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΙΚΑΙ

Πληροφορούμεθα ὅτι ὀρισμένα παλληκάρια τοῦ Τόμπρου, φέροντες δυστυχῶς τὸ τετιμημένον μοναχικὸν ἔνδυμα, περιέρχονται ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν. Θέλετε δὲ νὰ μάθετε διατί; διὰ τὰ συκοφαντήσουν, νὰ φανατίσουν, νὰ ψευδολογήσουν προκειμένου νὰ προλάβουν τὴν ἀρξαμένην διαρροήν. Τοιαῦτα κρούσματα ἐσημειώθησαν εἰς Κηφισσίαν καὶ Νέαν Ἱωνίαν. Αἱ μέθοδοι αὐταὶ μᾶς ἐνθυμίζουν τοὺς χιλιαστές. Τὸ πρῶγμα βέβαια καθ' ἑαυτὸ δὲν μᾶς ἐκπλήσσει, καθ' ὅσον περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ σαφέστατα ὁ θεηγόρος Παῦλος γράφων πρὸς Τιμόθεον «ἐκ τούτων γὰρ εἰδὼν οἱ ἐνδύοντες εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζοντες γυναῖκες... ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον» Β' Τιμ. Γ' κεφ. 6, 9. Τὸ ἀναφέρωμεν ὅμως κατὰ δημοσιογραφικὸν καθήκον, διὰ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν χριστιανῶν. Αἱ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς χρειάζεται περιφρόνησις καὶ οἰκτος. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ!..

ΕΝΩΣΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ—ΙΣΛΑΜ !!!

Ἀκόμη ἀντηχεῖ εἰς τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, ἡ ἐπωδὸς τοῦ ἐθνικοῦ ραγωδοῦ Ρήγα Φερραίου: Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν! ἀκόμη διατηρεῖται ἡ ὠρὰ ἀνταγνεία τοῦ κατηλίου ἀπὸ τὸ κρυφὸ σκολιό! ἀκόμη εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν διατηρεῖται ζωηρὰ ἡ μορφή τοῦ Κοσμά Αἰτωλοῦ καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ στόμα «θηροσκευτικῶν ἡγέτων» ἐξῆλθε ἡ φράσις: «Ἐνωσις Ὁρθοδοξίας—Ἰσλάμ». Καὶ διερωτώμεθα: Ἐνωσις θηροσκευτικῆ; Ἐνωσις πολιτικῆ; Ἐνωσις στρατιωτικῆ; Ἐνωσις, παρ' ὅλῳ νὰ λέγαμεν, Ἐκκλησιαστικῆ; Δὲν κηρύττομεν θηροσκευτικὸν φανατισμὸν οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀφυπνώσωμεν μίσην ἀπλοῦς διαβλέποντες ἀνέιρους συνβιβασμούς καὶ ἀθεμίτους συνδυασμούς, μὲ μοναδικὸν κίνητρον τὴν πολιτικὴν καὶ διπλωματικὴν σκοπιμότητα κρυμάρωμεν ἰσχυρότατα, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων μας: Χριστιανοὶ γρηγορεῖτε καὶ προσεσχεθε. Πιστεῖτε μὲν δὲ ἡ φωνὴ μας νὰ μὴ ἡχῇ ἐν ἐρήμῳ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΕΑΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

Ἡ χαρὰ ὅλων ὑπῆρξε ἀπερίγραπτος ἀπὸ τὴν προσχώρησιν εἰς τὰς τάξεις μας τοῦ παλαιοῦ ἀγωνιστοῦ πατρὸς Καισαρείου (πρώην κατὰ νόμον Κωνσταντίνου Γεωργούλια). Ἀπὸ τὰς ἐξεχούσας μορφὰς τοῦ ἁγῶνος μας, προσέφερε πᾶν ὅτι ἠδύνατο εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν. Χαίρομεθα ὅμως ἰδιαιτέρως διότι διὰ τῆς προσχωρήσεώς του, παρεχωρήθη καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ περιπαλλὴς καὶ γραφικὸς Νὰς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐν Νέᾳ Κηφισσίᾳ. Ὅλοι ἐνθυμούμεθα τὸ ἱερὸν τοῦτο καὶ πρῶτον ὁμητήριον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἦδη λοιπὸν λειτουργεῖ τακτικῶς καὶ κανονικῶς ὁ Ἅγιος Γεώργιος εἰς Κηφισσίαν. Πόσον εὐχάριστος καὶ τίς ἐκδρομὴ εἰς Κηφισσίαν καὶ ἕνας Ἐκκλησιασμός εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον! Ὅσοι τὸ δοκιμάσουν θὰ δικαιολογήσουν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν πρώτων ἐπισκεπτῶν καὶ θὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἐπιτυχίαν.

ΝΕΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΙΣ ΘΡΑΚΗΝ

Χάρει Θεοῦ ἀξιώνουμεθα καὶ πῆθύνουμεθα. Ὅπως εἰς τὸν Νομὸν Ἀράας ἤρχισεν νὰ λειτουργῇ ὁ ἱερὸς Νὰς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου συγκοιτηρῶν ἀρετῶν Χριστιανούς. Πρόεδρος καὶ θύραμβος γεγονότα πρὸς ἀποδεικνύουν ὅτι ἐξ ἡμῶν ἐξυπνᾶται ἡ λύσις ὅλων τῶν προβλημάτων μας.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ὁ Θεὸς Λόγος καθίσταται ἀναγκαῖος διὰ τὴν πνευματικὴν, ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν. Εἶναι λοιπὸν καθήκον ἡ παρακολούθησις του. Ἡμεῖς ὡς ἐκ

τούτου ὑποδεικνύομεν τὰς πνευματικὰς κυνέλας, εἰς δούλους ἐπιθυμοῦν νὰ καρπωθῶν διὰ τὴν ζωὴν των τὰ ὀφέλη τοῦ Θείου Λόγου. Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ὁμιλοῦν εἰς τὰς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς οἱ Ἱερεῖς ἀρχιερεῖς μας. Ἐπίσης δὲ καὶ ἀρετοὶ ἐκ τῶν κληρικῶν. Εἰς τὸν Πειραιᾶ λειτουργοῦν ἑσπερινὰ κηρύγματα ἐκάστην Πέμπτην ὥρα 5 μ.μ. εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν καὶ ἐκάστην Παρασκευὴν ἑσπέραν 7 1/2 μ.μ. εἰς τὴν Ἐδωγγελίστριαν Καραβὰ διὰ νέους. Ἐπίσης εἰς τὰς Ἀθήνας Χαλκοκονδύλη 7 ἐκάστην Πέμπτην ὥραν 7 1/2 μ.μ. διὰ νέους.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΑ ΠΑΗΣΙΩΝ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Ὑπάρχει ἄρα γε εὐγενεστέρα ἐνέργεια ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀσθενῶν! Ἀσφαλῶς ὄχι. Τοῦτο τὸ διεμήνυσεν αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ λέγων «ἀσθενὴς ἦμην καὶ ἡλθατε πρὸς με». Ὅπως τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 31/1/49 π. ἔ. ὁμᾶς ἐκ τοῦ Ἀνωτέρου Κατηχητικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἐδωγγελίστριας Καραβὰ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν κατηχητὴν κ. Παναγιώτην Κалаμάκη μετέβη εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Βοδῆας καὶ ἐπεσκέφη τοὺς ἐκεῖ νοσηλευομένους ἀσθενεῖς. Αἰένειμε εἰς αὐτοὺς διάφορα δῶρα, πρὸ παντός δὲ τοὺς ἐνίσχυσε ἡθικῶς καὶ ἐνισχύθη ἐξ αὐτῶν. Ὁραῖον παράδειγμα ἡρώδης μιμησιν!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν, ὅτι παρατηρηθεῖσιν ἑλπίσως μορφωμένων βυζαντινῶς ἱερογυλιῶν, ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Αὕτη θὰ τελῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπιβλεψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Αὕτη ὥρισε ὡς διευθυντὴν τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Διανλείας κ.κ. Πολύκαρπον. Θὰ διδάσκη εἰς αὐτὴν ὁ γνώστης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς κ. Δοσίθεος Μοναχός. Πάντως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιθυμεῖ νὰ γ.ωρίξῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ σπουδάσωσι, προκειμένου νὰ ρυθμίσῃ τὸ ζήτημα τῆς αἰθούσης. Ἐλπίζει δὲ αἱ δηλώσεις τῶν ὑποψηφίων θὰ καταφθάσιν εἰς τὰ γραφεῖα ἀφθονοῦ.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΙΕΡΑΡΧΟΥ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. Πολύκαρπος γνωστοποιεῖ ὅτι δὲν θὰ ἐορτάσῃ οὔτε θὰ δεχθῇ ἐπὶ ἀνέψεις, κατὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου διότι αὕτη συμπέτει μετὰ τὴν Καθαρὰ Τρίτην, ἡμέραν νηστείας καὶ ἐγκρατείας.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ, οἱ καθυσπεροῦντες τὰς συνδρομὰς των, νὰ τακτοποιήσιν. Οἱ πόροι τοῦ περιοδικοῦ, ὅπως ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ὄγνος, εἶναι αἱ συνδρομαί. Ὅταν λοιπὸν αὐταὶ καθυσπεροῦνται, τὸ περιοδικὸν συναντᾷ δυσχερείας. Διὰ τὴν τακτοποίησιν δύναται νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ γραφεῖα καὶ προσωπικῶς, δύναται ὅμως καὶ δι' ἐπιταγῶν.

Ἑρμίσματα Συνδρομῶν

Ἑρμίσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθυνσις Τυπογραφείου:

Γ. Σερμπινῆς: Θεμιστοκλεους 33.— Ἀθήνας